

[Gade]

grundelse for det her forslag: det er, når samfundet forlanger mere, end virksomhederne kan bære. Så er det bare, jeg beder om dokumentation. Jeg undrer mig lidt over, at der ikke i forslaget står noget om, at kravene er større, end virksomhederne kan bære. Det står der ikke en lyd om i det forslag, vi behandler her.

Men det kan vi vel kigge på i udvalget. Jeg går ud fra, at ministeren ikke har tallene med sig her. Jeg tror for øvrigt, de bliver ganske vanskelige at finde. Jeg tror simpelt hen ikke på, at det passer, men nu har vi ministerens ord for, at det er begrundelsen, altså bliver det vældig vigtigt at få det belyst i udvalget.

Så er der spørgsmålet om parallelitet. Sådan som jeg i hvert fald ser verden, er det den manglende parallelitet, der er tydeligst, netop det, at forbrugerne betaler. Man siger, at forureneren betaler, og så kommer det største men, man nogen sinde har hørt i den her debat. Alle partier, der går ind for det her forslag, er stået herop og har sagt: Vi går ind for, at forureneren betaler, men – og så kommer det væsentlige – ikke her.

Jeg mener, der kan være situationer, hvor det kan være fornuftigt at give støtte. Det er derfor, jeg så gerne vil overbevises. SF var ikke tilhængere af den metode, man anvendte, men inden for landbruget var der gode argumenter for, at de investeringer, der skulle til, var så store for den enkelte virksomhed – altså for det enkelte landbrug i forhold til omsætning – at det var rimeligt at give støtte. Men jeg mener altså ingen argumentation at have set herfor, og det er noget, jeg mener vi må kigge på i udvalget.

Jeg kan konstatere, at hvis der er flertal for det her, så er det med regeringen, De Radikale og Fremskridtspatiet. Jeg skal ikke blande mig i, hvordan De Radikale har det med det, men jeg vil appellere lidt til, at Det Radikale Venstres syns, at der alligevel er blevet fremdraget en del usikkerhed i debatten.

Jeg tænker her på det, Socialdemokratiet har fremført om forskellen mellem de virksomheder, der bliver tilsluttet kommunale rensnings-systemer, og dem, der har selvstændig udledning. Hvis det er sådan, at de, der bliver tilsluttet, i virkeligheden også skal rense for organisk stof, mens de andre ikke skal, og de, der ikke skal rense for organisk stof, skal have miljøstøtte, så ender vi derhenne, hvor der forekommer at være ret mange urimeligheder i konstruktionen.

Og så skal min stilfærdige appel til De Radikale da være, at De Radikale siger det, de plejer at sige i den slags debatter: er der usikkerhed, kigger vi på det i udvalget og får det grundigt belyst – men det er bare et forslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 131:

Forslag til lov om ændring af afskrivningsloven. (Miljøforbedrende investeringer).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 10/12 87).

Lovforslaget satte til forhandling.

Forhandling

Pia Gjellerup (S):

Den egentlige substans i det forslag, der er til behandling her, blev der taget stilling til under behandlingen af det sidste punkt på dagsordenen. Jeg skal derfor for Socialdemokratiet udelukkende holde mig til at kommentere det forhold, at vi her i dag har to alternative forslag til behandling med det sigte at få dem begge gennemført.

Forslaget kan ses som et led i regeringens antiforenklingskampagne, to forslag med det samme mål, men i forskellige ministerier, der kommer til at resultere i det samme, og som man gennemfører for at gøre det endnu mere uoverskueligt for de stakkels mennesker, som det skulle betyde noget for.

Forslaget indebærer, at skattesystemets mægtige bygning udstyres med endnu en lille gesims, så det kan kun afstedkomme en stilfærdig hovedrysten og en afvisning af forslaget.

Engell (KF):

Skatteministerens forslag er jo en direkte opfølgning af det forslag vedrørende vandmiljøplanen, som vi netop har behandlet, og den konservative folketingsgruppe kan naturligvis tilslutte sig ministerens forslag.

I den debat, der har været om vandmiljøplanen og ikke mindst de økonomiske konsekvenser af den, har der jo været mange forskellige gisninger og synspunkter fremme om, hvilke konsekvenser den forventes at få både for de offentlige kasser og for erhvervslivet. Det er mit indtryk, at der med de to forslag, som vi har til behandling her i dag, det, der netop er behandlet, og så det, vi har her på bordet, lægges op til, at der gives rimelig kompensation for de merudgifter, som de skærpede miljøkrav medfører, vel vidende, at der naturligvis også i erhvervslivet vil være store byrder at bære på dette område. Men det er prisen, når vi ønsker at sikre de miljømæssige kvaliteter, som vi tillægger så stor en værdi.

Ikke desto mindre har man i debatten kunnet hæfte sig ved den store usikkerhed, der har været om, hvor meget eller hvor lidt staten egentlig selv er parat til at bære. Derfor tror jeg, at det vil være ganske væsentligt under det udvalgsarbejde, vi skal tage hul på, at få sat tallene rigtigt på plads, så vi præcis ved, hvad det er for udgifter, der skal afholdes, og hvor der skal kompenseres via de offentlige kasser.

Med disse ord skal jeg bare sige, at vi fra konservativ side som sagt kan tilslutte os lovforslaget, og at vi gerne medvirker til en hurtig udvalgsbehandling.

Bjørn Poulsen (SF):

Så ser vi atter et forslag på afskrivningsområdet, som føjer en ny kvist til afskrivningstræet, vel det mest forgrenede træ, der efterhånden findes i nogen som helst form for skov.

Det er et forslag om straksafskrivninger på miljøinvesteringer, og det hører naturligvis tæt sammen med det lovforslag, vi lige har behandlet. SF har, hvad angår dette forslag, den samme indstilling som til det tidligere behandlede forslag: vi er imod den form at klare problemerne på.

Man kan godt undre sig lidt en gang imellem og ikke mindst nu her lige efter nytår – alle disse mange ting, som man pålægger det danske erhvervsliv, og den meget, meget negative sang

om dets muligheder for at kunne klare det, lige efter at de samme partier, som siger, at det er svært for erhvervslivet, har lettet samme erhvervslivs konkurrenceevne ganske betydeligt, så vidt jeg har kunnet forstå på diskussionen mellem 4 og 8 pct., alt efter hvem det er, der udtaler sig. Men når det drejer sig om at investere på et område, hvor man altid har sagt, at det er den, der laver griseriet, der skal klare tingene bagefter, når der skal ryddes op, eller når der skal renses, så er man nødt til af hensyn til samme arme erhvervsliv at lempe nogle regler, for at det kan få det lidt bedre.

Fra SF's side må vi sige, at den måde at klare tingene på er dårlig, og ikke mindst er den så uendelig gammeldags traditionel, at vi har meget svært ved at se, at der skulle være noget fornuftigt i det.

Provenutabet over den årrække, som det drejer sig om, er det selvfølgelig svært at sige noget som helst om. Man har anslået omkring 400 mio. kr.; jeg vil sige, at sådan et provenutab kunne bruges meget mere fornuftigt på miljøområdet på andre måder.

Sønderby (V):

Jeg skal ikke sige ret meget om lovforslag nr. L 131, skatteministerens forslag, som jo er en direkte følge af det lovforslag, vi lige har drøftet.

Disse to lovforslag skulle egentlig være kommet, samtidig med at vi vedtog havmiljøplanen, og når de kommer nu, så synes jeg, at de, der mener, at forslagene er rimelige, må prøve på at få dem igennem, så virksomhederne ved, hvad de har at rette sig efter.

Det her betyder også arbejdspladser, for der er ingen tvivl om, som jeg sagde før, at vi konkurrencemæssigt er skrappere på disse områder. Hvis vi pålægger virksomhederne for store omkostninger, kan det koste arbejdspladser, og derfor undrer det mig stadig væk, at det flertal, som Socialdemokraterne og SF gang på gang har peget på at der er for, at vi nu må gøre noget ved miljøet, ikke også vil være med til at bære nogle af byrderne.

Jeg vil også støtte det forslag til ændring, der er til den anden lov, dvs. lovforslagets § 2, for da vi diskuterede vandmiljøplanen, regnede vi med, at vi ville have løst de fleste af problemerne inden 1989 med de afskrivningsregler, der blev lavet for landbruget, men da vandmiljø-

[Sønderby]

planen nu rækker frem til 1992, vil det være oplagt, at man også forlænger den lov. Det kan vi også støtte, og vi håber som sagt på hurtigt udvalgsarbejde.

Aase Olesen (RV):

Jeg kan på Det Radikale Venstres vegne give tilsagn om et positivt udvalgsarbejde om lovforslag nr. L 131 om at indføre straksafskrivninger til miljøforbedrende investeringer og til anskaffelse af driftsmidler til støtte for at bekæmpe forurening.

Vi kan også støtte, at man forlænger ordningen om straksafskrivninger for landbruget fra 1989 til 1992.

Vi ser det her som et rimeligt alternativ til det foregående om den direkte støtte, og jeg må på det bestemteste tage afstand fra den udlægning, som kom fra den socialdemokratiske ordfører, som siger, at dette skulle være et led i regeringens antiforenklingspolitik. Man kan forestille sig, at det er besværligt at udbetale støtte, men der er her tale om virksomheder, der afskriver på investeringer og på driftsmidler i forvejen, så fordi man skal ændre en procent og vedlægge en godkendelse af den pågældende miljøinvestering, kan man vel ikke sige, at det er at forkludre eller besværliggøre tingene. Tværtimod, det er da en forenkling i forhold til at skulle modtage direkte tilskud.

Vi kan således støtte lovforslaget og vil anbefale, at det går uændret igennem Skatte- og Afgiftsudvalget.

Emmert Andersen (CD):

SF synes, at de 400 mio. kr. kunne have været anvendt meget bedre. Det synes CD ikke. Vi synes, det er en god idé at anvende de 400 mio. kr. til erhvervslivet. Hvis vi ikke gjorde det, fik det måske nogle konsekvenser, som kunne blive uoverskuelige.

CD mener det samme som fru Aase Olesen om Socialdemokratiets indvending. Det er jo således, at ansøgningerne stiles til den samme miljømyndighed, hvad enten det er tilskud eller det er ansøgning om straksafskrivning. At man så, når det gælder straksafskrivning, lægger det over i skattevæsenet, mens tilskuddet ligger et andet sted, er vel helt logisk. Det er meget sjældent, man ser skattevæsenet udbetale penge.

Glistrup (FP):

I disse år foregår der en hastig forureningsforværring af mange danske vådområder. Derfor er Fremskridtspartiet aldeles enig i, at det er en meget, meget vigtig ting for det nuværende Folketing hurtigt og resolut at gribe ind, sådan at denne forurening bremses og stoppes i meget vidt omfang. Derfor er det dybt tragisk, at den vandmiljøplan, som de foreliggende forslag – både det, der gik forud, og det, der kommer efter, og det nærværende – er et udslag af, i virkeligheden gik ud på noget helt, helt andet end at forsvare miljøet.

Det, som vandmiljøplanen gik ud på, var at lave et bredtvirkende angreb på dansk erhvervsliv, således at man i de hundredtusinder af danske erhvervsvirksomheder kunne få socialistiske tilstande, hvor det var en eller anden administrativ myndighed, en statslig myndighed, der kunne blande sig i, hvordan det skulle fungere.

Havde man været sindet at hjælpe miljøet, skulle man selvfølgelig have udset sig de enkeltvirksomheder, kemisk industri, eller hvad der nu kan være tale om, som i ganske særlig grad belaster miljøet, og man skulle have gjort det, at man særlig havde koncentreret sig om de steder, søer, fjorde og lukkede vande, hvor der kunne skades meget, i stedet for at tro, at man kunne løse Kattegats eller Vesterhavets eller Østersøens problemer, som jo stammer fra noget helt uden for Danmark.

Derfor er den vandmiljøplan, der nødvendigvis gør de investeringer, vi her taler om, aldeles forfejlet, og når de øvrige ordførere har spurgt om, hvordan man kan forene støtte til disse forslag med grundsætningen »forureneren betaler«, så er det uhyre let at give svaret: forureneren vedrørende de udgifter, vi taler om her, er den danske stat, nemlig folketingsflertallet her. Man har indført nogle investeringer, der er aldeles pjattede og meningsløse ud fra alle synspunkter, også miljømæssige synspunkter, og som er rent socialistbetonede. Derfor: forureneren er den danske stat, det danske Folketing, og når forureneren skal betale, så er det staten, der skal betale. Så enkelt er svaret på de spørgsmål, som er blevet stillet af den ene ordfører efter den anden under de debatter, der foregår her.

Så kan man diskutere, med hvilket middel der skal betales.

[Glistrup]

Når vi tager det lovforslag, der specifikt er til behandling her, så er det middel, som forslagsstilleren har valgt, altså straksafskrivninger, og det er et middel, som Fremskridtspartiet hilser med stor begejstring, for det, som er meningen med vores politik herinde, er jo at sørge for, at det danske erhvervsliv opnår teknologisk konkurrenceevne i forhold til omverdenen, både i den gældssituation, vi har, og i den situation, der er med den store teknologifornyelse.

Der er faktisk ikke noget mere effektivt middel til at gavne og fremme dansk erhvervsliv end i meget, meget vidt omfang at anvende straksafskrivninger. Det burde være over hele afskrivningslovsområdet, at vi kørte efter straksafskrivningsprincippet, men hver gang vi bryder et lille hul i de gammeldags bogholderipedanteritanker, der ligger bag ved afskrivningsfordelingen over en årrække, så glæder vi os i Fremskridtspartiet, for før eller senere vil der være boret så mange huller, så det kan bryde igennem og vi kan få en generel straksafskrivningsmodel. Bl.a. erfaringerne fra Viggo Kampmanns afskrivningsreform i sommeren 1957 viser, at den mest effektive måde, vi kan gavne den danske velstand på, er at give friere afskrivningsmuligheder skatteteknisk. Det er i øvrigt også berettiget med den hurtige teknologiske udvikling, der er, og med den tvivl, der er, om man nu har investeret rigtigt eller ikke rigtigt i det nye grej, man laver, hvor der kommer nye generationer.

Derfor: metoden er god, og den principielle baggrund med, at det er forurenere, der skal betale, er i orden. Fremskridtspartiet stemmer ja til det foreliggende lovforslag.

Glønborg (KRF):

De argumenter, som jeg på Kristeligt Folkepartis vegne fremførte for det foregående lovforslag, får os også til at gå ind for det foreliggende, og jeg kan blot opfordre til, at man ikke tager Socialdemokratiets ordførers sarkastiske bemærkninger om dette alt for alvorligt, for det er nu engang nødvendigt at foretage ændringerne i de love, hvor de pågældende forhold er omhandlet. Det kan højst blive for politikerne, at det er en lille smule indviklet at skulle behandle den samme sag via to love og derfor skulle herop to gange. For brugerne kan det næppe gøres mere venligt, end det er gjort her.

Jørgen Tved (FK):

I Fælles Kurs behøver vi ikke have skiftende ordførere for at understrege, at vi har én mening om de problemer, som er behandlet her. Vi behøver ikke at fravige de principper, vi har om, at brugerne skal rydde op efter sig. De, der forurenere, skal sørge for, at tingene bliver afleveret i rengjort stand. Det sagde vi under det tidligere lovforslag, og det skal jeg gerne gentage også ved denne behandling. Man kan sætte ølse for og ølse bag, men pølsen bevarer dog sin smag.

Vi vil også stemme imod dette lovforslag.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg vil gerne takke hr. Engell og hr. Sønderby, fru Aase Olesen, hr. Emmert Andersen, hr. Glønborg og hr. Glistrup for den tilslutning, som er givet til dette lovforslag. Det vil sige, at der er flertal for forslaget, og det er naturligvis meget tilfredsstillende at kunne konstatere.

Fru Pia Gjellerup rettede en heftig kritik imod forslaget. Jeg må sige, at jeg forstår slet ikke baggrunden for den kritik. Der er jo blot tale om, at der for industri og dambrug indføres den samme valgfrihed mellem straksafskrivninger og tilskud, som der principielt er for landbruget, og det er ubegribeligt, at Socialdemokratiet ikke vil være med til det.

Jeg deler i øvrigt helt fru Aase Olesens betragtninger, at i valget mellem tilskudsordninger og afskrivningsmodeller er der da i hvert fald ikke noget, der taler for, at tilskudsmodellerne er enklere administrativt end afskrivningsmodellen.

Jeg kan i øvrigt i den forbindelse sige, at ved udformningen af reglerne om straksafskrivning i industri og dambrug vil vi lægge meget vægt på, at proceduren for at opnå straksafskrivning bliver så enkel som overhovedet muligt både for den enkelte virksomhed og for skattemyndighederne, og her er der nogle forhold, der er lagt særlig vægt på.

Det er for det første af miljømæssige grunde nødvendigt, at miljømyndighederne godkender, at der er tale om en miljøinvestering, der berettiger til straksafskrivning, og derfor skal de investeringer, der straksafskrives, godkendes af samme miljømyndighed, som ansøgninger om direkte tilskud skal sendes til, dvs. de tilskud, som blev behandlet under det foregående punkt på dagsordenen.

[Skatteministeren]

Det andet forhold er, at miljømyndighederne attesterer, at der er tale om en miljøinvestering, som er nødvendig for at opfylde kravene i lovgivningen til opfølgning af vandmiljøplanen, og denne attest kan ganske enkelt lægges ved selvangivelsen som dokumentation for, at der foreligger en godkendt miljøinvestering, som kan straksafskrives. Det er den enkleste mulige administration af denne ordning, og derfor er der ikke baggrund for fru Pia Gjellerups kritik.

Jeg skal blot slutte med endnu en gang at takke for den tilslutning, der er givet til lovforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatte- og Afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 130:

Forslag til lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme. (Nedsættelse af den amtskommunale grundskyld af landbrugs- og lignende ejendomme).

Af indenrigsministeren (Thor Pedersen).
(Fremsat 10/12 87).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

Det må siges at være et interessant lovforslag, Folketinget her har fået på bordet. Amtsgrundskylden skal ned med 4 promille for så vidt angår landbrugets ejendomme, og tilskuddet til landbrugets promillefond skal op med 1,7 promille. Pengene skal, som det fremgår af forslaget, kompenseres over statskassen.

Jeg vil godt stille et spørgsmål til ministeren. Jeg har forstået, hvis jeg overhovedet er i stand til at forstå, hvad det er, regeringen siger, at statens udgifter ikke må stige, og så vil jeg godt have at vide helt kontant, konkret: hvor er det, der skal skæres ned i de offentlige udgifter, for at vi kan yde dette tilskud til landbruget?

Vandmiljøplan hedder begrundelsen for, at forslaget overhovedet er fremsat. Jeg går ud fra, at regeringen er enig med Socialdemokratiet i, at det er det husdyrproducerende landbrug, der især stilles over for miljøkrav i form af gylletanke osv. Nu forholder det sig sådan, at landbrugets ejendomsskatter belaster husdyrproducenterne med ca. 1 pct. af driftsomkostningerne – lidt mere for kvægproducenterne, lidt mindre for svineproducenterne, men i gennemsnit ca. 1 pct. – mens den tilsvarende procent for planteproducenterne er 3,2. Det vil med andre ord sige, at det forslag, vi har liggende foran os, er til gavn for planteproducenterne, som er den absolut mindst miljøbelastede del af landbruget. Det er i sandhed aparte.

Forslaget indeholder meget kort skitseret to permanente lettelser i skatteforhold, to permanente lettelser for at kompensere for en tidsbegrænset udgift – det er vandmiljøplanen, al den stund den skal være færdig inden 5 år – en tidsbegrænset udgift, der i forvejen har fået kompensation gennem tilskud til miljøinvesteringer i landbrugeet.

Derfor skal budet fra Socialdemokratiet være, at sådan leger man ikke med de offentlige penge. Dette er uden mening og ræson, og der lyder et klart nej fra Socialdemokratiets side.

Karen Højte Jensen (K.F.):

Dette lovforslag vedrørende nedsættelse af den amtskommunale grundskyld for landbrugsejendomme og lignende ejendomme er et led i regeringens samlede plan for økonomisk kompensation til erhvervene for de større miljøgifter, der er kommet i forbindelse med miljøplanen. Forslaget har først og fremmest en økonomisk effekt, men det har også en holdningsmæssig effekt, idet regeringen her viser en af vejene til at lette landbrugets øgede omkostninger. Jeg skal så indskyde, at Det Konservative Folkeparti faktisk i årevis har ønsket at fjerne skat på produktionsjord.

Vilkårene for at drive landbrug i Danmark skærpes i disse år. Dette skyldes bl.a. de skær-